Reisverslag Scotland 2026

Campertype: Dethleffs Globetrail 600 DS met 140 pk Fiat & 8-traps automatische bak.

Periode: sep 3 - sep 24, 2026

Totaal aantal gereden km's: 1.528 km (waarvan 294 in NL)

Brandstofverbruik (diesel) gemiddeld 1 op 12

1) Zutphen – IJmuiden wo. 2 - do. 3 sep Verplaatsing 147 km 1h 45m plus overtocht naar Newcastle upon Tyne vr. 04 sep Verplaatsing 125km 1h 48m

Onze reis begon op 2 sep., want we mochten de camper namelijk een dag eerder ophalen. Superfijn Oortgiese Camperverhuur en we hebben dus al kunnen inpakken om de volgende dag op ons gemak richting IJmuiden te gaan. Om 15.30 u waren we aan boord, de hut was perfect/ schoon net als de rest van het schip. Het personeel (Aziatisch) was super vriendelijk en heel behulpzaam. Het wordt windkracht 5 tot 6 dus ik had 2 pilletjes voor zeeziekte ingenomen en ging heerlijk in mijn mandje. Vanuit IJmuiden gingen we met het MV Princess Seaways van rederij DFDS naar Newcastle en de trossen gingen 's middags om 17.30 u los. De eerste overnachting was dus wel met de camper (op dek 3), maar niet in de camper zelf.

De overtocht verliep goed, net als het slapen. De tijd een uur teruggezet en we meerden volgens schema aan. Eenmaal aan wal en door de douane, zijn we eerst even gestopt. Mijn mobiel via Bluetooth met de autoradio gesynchroniseerd en ja hoor Google Maps verscheen op het display. Daarmee werd het reizen gewoon "appeltje, eitje" en het aan de verkeerde kant van de weg rijden ging vanaf minuut één goed, dus we waren blij en het vertrouwen groeide. Het aanvankelijk doel was campsite Melrose Gibson Park, maar deze bleek helemaal vol. De beheerder gaf ons wel een briefje met 4 andere campsites in de omgeving. Er waren er 2 in Jedburgh, maar beiden namen niet op. Achteraf gezien kwam dit omdat er in de omgeving het Edge Music Festival 2026 plaatsvond met o.a. Ronan Keating en Callum Beattie. De volgende op het briefje was Thirlestane Castle Caravan Park. Gebeld en er was nog 1 zgn. Full Service Pitch (verharde plaats met elektra, water en afvoer) voor 2 nachten beschikbaar. Met deze ervaring zijn we de campsites steeds van tevoren online gaan boeken/reserveren.

Het landschap waar we vandaag doorheen reden was trouwens adembenemend en met niets te vergelijken.

2) Lauder vr. 04 sep - zo. 06 sep 2 nachten Verplaatsing 126km 1h 34m

De camping was super en de zgn. Full Service Pitch – ruime verharde plek met rondom gras - beviel zo goed, dat we hier steeds voor zijn gegaan. In de Dethleffs camper klopte werkelijk alles en we sliepen al snel in op het ruime bed. Ik kon er zowel in de lengte als in de breedte liggen en dat was voor mij (194 cm lang) zeker fijn. In Lauder bij de bakker een bruinbrood en wat lekkers voor bij de koffie gehaald. Ook nog gezocht naar een flappentapper, maar dat lukt hier niet. We konden eigenlijk overal met de bankpas betalen, dus die GBP's komen later nog wel. Het plan was om het Castle te bezoeken, doch dit was vandaag alleen voor genodigden toegankelijk. Verder geen punt van gemaakt, want dan gaan we wandelen en

uiteindelijk 10 km gelopen. De foto's vertellen verder wel hoe mooi dit gebied was. We gingen onderweg nog uit eten bij het Black Bull Hotel in Lauder en dat was zeer geslaagd. De volgende ochtend om 11.00 u moesten we uitgecheckt zijn en gingen we weer een stukje noordelijker kijken. Oh ja, dat was ik haast vergeten, de Schotten zijn een heel vriendelijk en hulpvaardig volk. Wat ons ook opviel is dat de meeste kampeerders honden bij zich hadden in de camper, tent of caravan en de honden waren stuk voor stuk goed opgevoed.

3) Callander zo. 06 sep - wo. 09 sep 3 nachten Verplaatsing 130km 1h 54m

Vandaag verkasten we en Cocky had een mooie bestemming gevonden: Callander Woods Holiday Park en dit was ongeveer 1,5 uur rijden. We hadden onderweg nog wel wat regen, maar toen we aankwamen was het droog. Ons Dethleffs Castle weer op een mooie plek geïnstalleerd en het gehele vakantiepark zag er geweldig uit. Even de stroom aangesloten en je bent weer klaar, dus een bakkie met een broodje en dan Callander verkennen. Het was 1,5 mijl lopen en Cocky had een mooie wandeling opgezocht naar Bracklinn Falls. De foto's spreken voor zich en op de terugweg liepen we via het centrum van Callander weer naar het park. Al met al was het een dag vol avontuur en Cocky zocht na het eten weer nieuwe mogelijkheden voor de volgende dag, want er waren mooie fietsroutes in de omgeving. Na een kop thee met honing werden de oogleden zwaar en hebben we ons dus klaar gemaakt voor de nacht. Ja, we sliepen zo.

De volgende ochtend de uitgezochte fietsroute bekeken en dat zag er veel belovend uit. De e-bikes van de fietsdrager gehaald en de accu’s hadden we al vol geladen. Proviand mee en uiteraard de regenkleding, want het kon echt van alles wat worden. De route (9 miles) ging van Callander naar Strathyre en was in hoofdzaak bestemd voor fietsers en voetgangers. Er was dus nagenoeg geen gemotoriseerd verkeer en we fietsten langs River Leny en Loch Lubnaig. De route was slechts een klein onderdeel van de NCN/ NCR 7 (zgn. Nationale Fiets Route), die in Carlisle begon en in Inverness eindigd. Een ontspannen tocht over een ondergrond van asfalt- en gravel, aangelegd op een voormalige spoorlijn en het waren goede paden met flauwe hellingen. Je fietste door een bosrijke omgeving met vele vergezichten. Eenmaal in Strathyre aangekomen, trakteerden we onszelf op een lekkere lunch plus cappuccino. Oh ja, op de heenweg regende het, dus we konden de nieuwe regenkleding gelijk uittesten. Op de terugweg werd het droog en het zonnetje begon weer te schijnen, dus de regenkleding kon weer uit. Eenmaal bij het Dethleffs Castle aangekomen, kon alles dus buiten drogen en - voor de camper zittend – koffie gedronken. Dit "zittend" was dus in de nieuwe kampeerstoelen, die nu ook waren uitgetest en goed bevonden. Cocky was ondertussen weer aan het kijken naar de mogelijke activiteiten voor de volgende dag.

Er vonden - vlak naast de camping - nog volop asfaltering werkzaamheden plaats. Dit alles werd vergezeld van een forse regenbui en harde donderslagen, maar als je moe genoeg bent val je toch zo in slaap. Onze Schotse buurman dacht daar de volgende morgen - al mopperend - wel anders over 🙊 🙈 🙉.

Ook vanmorgen regende het nog, dus we deden het rustig aan. Zo konden we op ons gemak het reisplan voor de volgende dag naar Fort William doornemen en ook de camping Glen Nevis Holidays voor 4 nachten boeken. Ondertussen was het droog geworden, dus alles voorbereid voor een fietstocht vanuit Callander naar Aberfoyle en weer terug. We vertrokken om 10.45 u en waren om 17.35 u weer op de camping en de dagteller gaf 58,27 km aan. De route was weer een mooi avontuur en liep in hoofdzaak langs de oever van Loch Venachar. Het was een traject met forse hellingen en dito afdalingen, op verharde paden met hier en daar flinke gaten in de weg. Je moest dus wel alert blijven, want bij het afdalen bereikte je al gauw snelheden van 35 ~ 40 km/ uur. Ik kan je zeggen dat je dan heel blij bent met je E-bike en de uitstekend werkende schijfremmen. Onderweg kwamen we verschillende watervallen, een zgn. klimbos, kuddes schapen en geiten, plus vele honden met hun baasjes tegen. In Aberfoyle hebben we bij Liz Mac Gregors genoten van haar cappuccino. Daarna de inwendige mens verzorgd met: soep van de dag met brood voor Cocky en ik Spaghetti Bolognese. Eenmaal terug op de camping werden de E-bikes weer schoon op de fietsendrager vastgezet en de NCN 7 had ons hart gestolen. Zie www.sustrans.org.uk

5) Fort William wo. 09 sep - zo. 13 sep 4 nachten Verplaatsing 71km 1h 6m

Na vertrek nog even gestopt in het centrum van Callander voor wat boodschappen. De parkeerplaats was betaald parkeren, maar de ene automaat was defect en de andere had waarschijnlijk een storing, want wilde geen betaalpas of creditcard accepteren. Dan maar geen parkeerticket en het risico voor een bekeuring maar genomen, want we moesten alleen maar naar de bakker. Geen prent van oom agent, dus we konden weer snel verder. De reis vanaf Callander naar Fort William verliep vlot en het was 130 km en ca. 2,5 uur rijden. Het was een aaneenschakeling van mooie vergezichten en een schitterende natuur. De weg was bochtig en niet heel breed, maar wel goed te doen met deze camper. Bij de Bridge of Orchy gestopt, want hier was een mooi uitkijkpunt op Loch Tulla. Ondertussen had Cocky een bakje koffie met iets lekkers van de bakker uit Callander klaar. De Dethleffs Globetrail 600 DS heeft een 140 pk Fiat met 8-traps automatische transmissie. Het is dan ook een echt werkpaard, dat zich voorbeeldig op de weg gedroeg. Eenmaal op Glen Nevis Caravan & Camping Park, was het inchecken een fluitje van een cent. We hadden de avond ervoor via het internet alles geregeld en konden bij wijze van spreken zo doorrijden. Want er was online betaald en onze plek wisten we daarom ook al. Ons toch maar even ouderwets bij de medewerkster van de receptie gemeld en zij was alleraardigst en gaf ons nog de nodige uitleg. Er waren 2 restaurants, een campingwinkel, gratis Wifi en we hadden een Full Service Pitch H38 op veld Home Field Park (met water, elektra en afvoer). De stappen stonden nog niet op de teller, dus gingen we voor het eten eerste nog een flinke wandeling langs de rivier Nevis maken. Alles zag er op de camping prima uit en we keken vanaf onze Pitch, zittend in onze kampeerstoelen naast de camper, zo op Ben Nevis. Ben Nevis is de hoogste berg en dus de hoogste munro in Schotland, het Verenigd Koninkrijk en de Britse Eilanden. Deze National Scenic Area ligt in het Grampian Gebergte in het graafschap Inverness aan de ingang van de Glenmore. Bij de receptie hadden we eerder zowel een boekje met wandelroutes als ook een met fietsroutes gekocht, dus de aankomende 4 dagen gingen we ons hier wel vermaken. Vanochtend op de camping weer met vele nieuwe honden kennisgemaakt en de Schotten zelf net als de meeste

campings waren zeer hond vriendelijk. In bijna iedere caravan of camper vond je wel 1, maar soms wel 2 of 3 viervoeters. Bij één caravan hadden ze zelfs 2 Ierse wolfshonden van 9 jaar plus nog een kleinere hond. De mevrouw liet ze één voor één uit, want bij 2 tegelijk ging er 2 x 50 kg met haar aan de haal en gezien haar leeftijd zou dat niet slim zijn. We gingen vandaag op de fiets Fort William verkennen en bij Inverlochy Castle, Highland Soap Co en Ben Nevis Distillery beland. Inverlochy Castle is in 1280 gebouwd door John Comyn, de heer van Badenoch. Het is een ruïne die niet toegankelijk was door mogelijk instortingsgevaar. Er wordt momenteel een verregaand onderzoek ingesteld naar de mogelijkheden voor herstelwerkzaamheden. Highland Soap Co, spreekt voor zich en ze maken & verkopen een grote diversiteit aan zepen (als blok of vloeibaar) met vele verschillende geuren. Ook maken ze bodylotion, voeten crèmes, dag crèmes, etc. Cocky heeft er - met haar goede reukvermogen - dus 3 lekkere uitgezocht. En "Last but not Least" Ben Nevis Distillery, in 1825 opgericht door Long John Mac Donald. De eerste Whisky werd verkocht onder de naam "Long John's Dew of Ben Nevis". De Mac Donald's familie bleef eigenaar tot 1944, waarna het in diverse handen is overgegaan. Dit was zeker niet altijd succesvol en in 1978 werd de productie gestopt. In 1989 werd alles overgenomen door het Japanse bedrijf Nikka Whisky en werd er in nieuwe apparatuur geïnvesteerd. In 1990 werd de productie opnieuw gestart en ze produceren nu 2.2 miljoen liter per jaar, waarvan de helft naar Japan gaat, om daar gemixt te worden voor de thuismarkt. Onze gids Conner heeft mooie verhalen verteld over het hele proces, maar dat wordt een apart hoofdstuk (voor de liefhebber). Uiteraard hebben we van dit heerlijke vocht mogen proeven en zeker genoten van de verschillen in smaak. Morgen weer een nieuwe dag en als ik de planning mag geloven, staat Ben Nevis op het menu.

Voor de liefhebber hierna dus het aparte hoofdstuk van ons bezoek aan de Ben Nevis Distillery.

We zijn op de e-bikes naar Fort-William gefietst en zijn daar bij de Ben Nevis Distillery op bezoek geweest. Er werden 2 soorten rondleidingen aangeboden en het verschil zat hem of je 2 of 4 verschillende Whisky’s wilde proeven in de proeverij. Daar wij op de e-bikes niet voor openbare dronkenschap wilden worden opgepakt, gingen we voor 2 Whisky’s proeven (en een stukje "ons bin zuunig" natuurlijk). Aan Hannah – de gastvrouw bij de ontvangstbalie - vroeg ik of er door personeel wel eens werd geproefd tijdens het werk. Absolut niet! Oeps, Absolut is een Wodka merk, dus er moet staan Absoluut niet. Daarom krijgt iedere medewerker aan het eind van de maand een fles Whisky om thuis te nuttigen. Tenzij je betrapt bent in het onder het werk proeven, want dan vlieg je namelijk de laan uit (en is de gratis fles dus ook over). Onze gids (Conner) leek een wat stille en timide figuur, toen hij in de ontvangstzaal op ons stond te wachten. De ruimte was zeer sfeervol met een lange bar en leuke zitjes naast de toog. Hier kon je koffie met iets lekkers bestellen en wachten tot alle deelnemers er waren. Toen de rondleiding begon werd al snel duidelijk dat Conner dus niet timide was en een zeer luide en heldere stem had. Hij leidde ons rond en zijn verhalen waren helder en je kon als je dat wilde steeds vragen stellen. Na eerst het ruwe graan te hebben geproefd (een naturel en een gerookte versie), gingen we naar de ruimte waar grote RVS-vaten stonden. In deze vaten werd het gemalen graan eerst verdeeld en dan werd schoon water vanuit hun eigen bronnen in de bergen hier overheen gesproeid. De vloeistof die er uiteindelijk overbleef ging naar een

andere ruimte met wederom vaten (Vroeger van hout en nu ook van RVS), waarin het vergisting proces in plaatsvond. We mochten hier in vat kijken en nu ook ruiken. Er werd onder de bezoekers door Connor een “slachtoffer” aangewezen, die als eerste in het vat mocht ruiken. De geur bleek heel sterk en kwam echt plots binnen, dus dat heeft hij geweten. Daarna mocht iedereen om beurten ruiken en in eerste instantie dacht je: hoezo, want ik rook eerst niets bijzonders. Maar mijn hoofd ietsje verder boven het gat stekend, maakte het verschil en ik deinsde dan ook direct terug. Wat een indringende en scherpe geur was dat! Ik noemde het dan ook de Coronatester, want als je niet reageerde was je reukvermogen door COVID dus verdwenen. De laatste foto geeft inzicht in het distilleer proces en een tijdlijn van hoe het ooit begon en waar ze nu staan. Even in het kort: Long John Mac Donald richtte in 1825 de Ben Nevis Distillery op en tot 1944 bleef de distilleerderij in handen van de familie Mac Donald. Daarna wisselde de distilleerderij een aantal keren - niet altijd succesvol - van eigenaar. Zowel in 1978 als in 1984 werd het productieproces zelfs gestopt. In 1989 werd Nikka Whisky uit Japan de nieuwe eigenaar van de distilleerderij. Zij zorgden voor een forse investering in nieuwe zgn. Mash vaten, wasbacks en boilers, waardoor de productie weer hervat kon worden. Vandaag de dag produceren ze 2.2 miljoen liter Whisky per jaar, waarvan de helft naar Japan wordt geëxporteerd. Het graan dat zij gebruiken wordt verbouwd in Aberdeen en daarna gedroogd in Inverness. Een kleine hoeveelheid van het graan wordt ook nog gerookt boven turf. Dit gerookte graan wordt gebruikt voor een zeer speciale Whisky uit hun programma. De Whisky met de rooksmaak gaat niet naar Japan, want de Japanners houden niet van deze speciale smaak Whisky. Nog even wat cijfers en overige informatie: Ze verbruiken 29 ton gerst en dit wordt 4 x per week aangevoerd. Ze verbruiken bij de 2e stap 24 duizend liter water per gerstton. Het gedeelte vaste stof dat hierna overblijft in de ton gaat naar boeren en wordt gebruikt als veevoer. De 8 tanks geven na deze eerste stap 42.000 liter, zeg maar een soort wijn. Per tank wordt 150 mg gist toegevoegd om de fermentatie te starten. Dit proces duurt 24 u en dan krijg je bier. De ene helft wordt verwarmd in de grote destillateur tot 85 gr C en dit levert rum op met 21 - 23 % alcohol. De andere helft gaat in de kleinere destillateur die verwarmd wordt tot 99 gr. C en dit levert na 19 uur 4.000 liter alcohol met een percentage van 72 procent. Daarna 3 jaar plus 1 dag om op vat te rijpen. Ze gebruiken verschillende houten vaten (Amerikaans eiken) waar voorheen bijvoorbeeld wijn of port in heeft gezeten. Naast de distilleerderij ligt een goed florerend bos. Toen ze een onderzoek naar het hout van deze bomen hadden laten doen, bleek er 3 - 5 % alcohol in deze bomen te zitten.

De volgende ochtend en niets is veranderlijker dan de mens (zeker op vakantie), dus.....! Het aanvankelijke plan voor vandaag schuift op naar morgen, want het wordt namelijk een droge dag, dus gaan we fietsen. Vanaf de camping via de Glen Nevis Road naar Fort William. Dan langs de A82 naar de afslag A830. De A830 blijven volgen tot Banavie, want daar kom je het bord Caledonian Canal tegen. Langs het Caledonian Canal loopt namelijk de Great Glen Way en dit is een soort van jaagpad, waar in principe alleen voetgangers of fietsers gebruik van mogen maken. Dat maakt de tocht op zich al heerlijk rustig en de mensen die er gebruik van maken zoeken ook duidelijk deze rust. Bij het begin van dit kanaal in Banavie, ligt de Neptune's Staircase. Dit is een complex dat bestaat uit 8 sluizen, die trapsgewijs achter elkaar

liggen. Daarmee wordt over een afstand van een kwart mijl een hoogteverschil van 62 feet (ca. 19 meter) overbrugd. Het begint laag en als je eenmaal boven bent, ben je 8 x geschut en ca. 90 minuten verder. Het ontwerp en de bouw werd gerealiseerd door John Telford, in de periode 1803 tot 1822. De sluisdeuren zijn heel lang nog met de hand bediend, maar vandaag de dag wordt de mens geholpen door hydraulica. Je fietst door een prachtig landschap en af en toe kom je schepen tegen, die of naar zee gaan of er vandaan komen. Al met al was deze dag weer een bijzondere ervaring en de foto's en video's spreken voor zich. Nog even wat cijfers voor de statistiek: Vertrek- en aankomsttijd: 10.25 ~ 15.50 u. Afstand 42 km. Weer: droog met af en toe de zon, heen wind mee en terug uiteraard tegen. Oh ja, nog even het volgende met betrekking tot het links van de weg fietsen. Zowel in de stad als op de buitenwegen fiets je veiligheidshalve op de stoep en bel je zodra er voetgangers lopen. Iedereen gaat dan voor de fietser aan de kant en dit werkt in de praktijk perfect. Je moet dan - op de stoep rijdend - ook aan de linkerkant fietsen. De wandeling van morgen beloofd wat, want er wordt het volgende voorspelt: 90 % kans op neerslag en qua hoeveelheid 20 mm. Ik had het concept van het verslag klaar om te gaan plaatsen en wat dacht je me nou: vanuit de camper zag Cocky in het grasveld tegen de helling een hert dat aan het grazen was. En ja hoor, even later waren ze met z'n tweeën. Deze informatie kon dus nog net mee voor publicatie en natuurlijk 2 extra foto's.

Afgelopen nacht heeft het stormachtig gewaaid en hard geregend, dus we doen het vanochtend eerst rustig aan. De Ben Nevis opgaan als hij in een dikke nevel gehuld is, gaat het niet worden, dus de ochtend maar gevuld met de vuile was te draaien en te drogen, want er zijn hier tenslotte perfecte voorzieningen. Daarna de regenkleding aan en op de fiets naar Fort William voor o.a. brood. Ook even een kijkje bij de vissershaven genomen, maar daar was het zeer rustig, dus weer terug naar de camping. Cocky had het genoegen om al fietsend op de stoep steeds zeiknat gespetterd te worden. Want telkens als er een auto, bus of vrachtwagen door een diepe plas reed, fietste Cocky er precies langs. Toen we weer op de camping terug waren stond de teller van de fiets op 18 km. Inmiddels staan ze ook weer op de fietsdrager, want morgen gaan we naar een nieuwe camping in de buurt van Oban. Daar het 's middags droog kon gaan worden en we dan toch nog een poging wilde doen om een stukje Ben Nevis op te gaan, stelde Cocky voor om eerst warm te eten. Hoe Cocky in zo'n klein keukentje zoiets heerlijks op tafel weet te brengen, verbaasd mij steeds weer. En ja hoor, het werd na het eten droog en met gevulde maagjes (brandstof in de tank), konden we er volop tegenaan. Vanaf de camping zijn we naar het Ben Nevis Visitors Centre gelopen. Daar is het vertrekpunt voor verschillende wandelroutes en we besloten om het pad naar de Ben Nevis voor een gedeelte op te gaan. Dit tot het punt waar je: verder naar boven kon gaan richting de top, of afdalen naar het Youth Hostel. Dit laatste hebben we gedaan. Er kwamen veel wandelaars/ klimmers/ militairen van de berg af, waarvan sommigen met verkleumde gezichten en vermoeide lijven. Ze waren drijfnat en helemaal versleten, want eenmaal boven aangekomen vroor het zelfs. Voor sommigen was het de eerste en ook zeker de laatste keer, om zoiets nog eens te doen. Wij hadden het geluk dat het toch redelijk helder was geworden en we een mooi panorama kregen voorgeschoteld. Als afsluiting van deze dag ook nog wat foto's van verschillende honden - die je op de camping tegenkomt - genomen. Van klein tot groot, groter, grootst past het allemaal in de caravan of camper. En ja, alles gaat vriendelijk en gedisciplineerd met elkaar om. Morgen verkassen we en de volgende camping is al

telefonisch gereserveerd voor 3 overnachtingen. Voor straks: slaap lekker en morgen weer lekker vroeg op voor nieuwe avonturen.

6) Oban zo. 13 sep - wo. 16 sep 3 nachten Verplaatsing 145km 2h 7m

Het beloofd een mooie dag te worden en we gaan vandaag verkassen naar Oban Holiday Park Gallanachmore Farm/ Highland Holidays. Volgens de routeplanner was het naar de camping ongeveer 1,5 uur en het was een mooie rit door een glooiend landschap waarbij we verschillende Lochs passeerden. Eenmaal in de buurt van Oban kon je de zee en de vele eilanden voor de kust al zien verschijnen. Omdat de camping iets voorbij Oban lag, hebben we eerst in Oban zelf een kijkje genomen. Wat is hier veel te zien en te doen zeg, dus we gaan hier zeker nog terugkomen (op de fiets). Vanuit de haven kun je met de veerboten van Caledonian MacBayne de reis eventueel vervolgen naar Isle of Mull. Met www.obanseatours.co.uk kun je een 2 uur durende rondvaart langs de verschillende eilanden maken. Je passeert dan de eilanden Mull, Kerrera en Lismore met hun vuurtorens en kastelen. Bij de haven even een kijkje genomen en daar is het visrestaurant EE-USK waar we zeker nog een keer gaan eten. Voor de kade lag het 3-master zeilend opleidingsschip de "Georg Stage" uit København en deze wordt gezeild door cadetten in opleiding. In het centrum was er een (fondsen)werving door de politie, de bloedbank en het leger. Dit alles werd opgesierd met een festival van oldtimers bij Queen's Park. Er waren echt plaatjes van auto’s bij die allemaal in concours conditie stonden te glimmen, zoals een Lagonda, een Alvis, een Bedford bus en een ERF Truck. En uiteraard mochten de Fordjes niet ontbreken, met een T-Ford, een Prefect, een Popular en verschillende Escorts en Capris. Ik vond een tweetal Escorts het mooist, namelijk een MK-I RS1800 en een witte zgn. Van (bestel uitvoering). Na dit alles te hebben gezien, gingen we door naar de camping om een mooi plekje te gaan uitzoeken. Deze keer op gras, want er waren geen "hard pitches" meer beschikbaar. Achteraf waren we daar wel blij mee, want wat hebben we een mooie plek op een hooggelegen gedeelte van de camping gevonden. Ook nog even een korte wandeling vanaf de camping naar boven gemaakt en eenmaal door het hek zagen we de Schotse Longhorns al rond grazen. Terug in de camper, was Cocky alweer aan het studeren op het programma voor de dag van morgen. Ik laat me weer verrassen, want het is altijd goed.

De volgende dag was er een waar de regenkleding fors op de proef werd gesteld, want de regen kwam de hele dag met bakken uit de lucht. Niets hield ons echter tegen en de accu's van de e-bikes zaten vol, dus op naar Isle of Kerrera. Dit via het veer bij Callanach naar het eiland, dat tegenover de camping ligt. Je komt op Kerrera met een zgn. ALC (Assault Landing Craft) van Caledonian MacBayne waar maximaal 12 passagiers per keer op mee konden. Uitgerust met 2 grote buitenboordmotoren waren we zo heen en weer, en de laadklep aan de voorkant zorgde ervoor dat ze snel konden laden en lossen. Eenmaal op het eiland kun je zowel fietsend als lopend je hart ophalen en het is één stuk ongerepte natuur. Laat ik wel zeggen dat we met de E-bikes alle versnellingen nodig hadden, evenals de maximale trapondersteuning, maar het was een mooi avontuur. We kwamen een boerin op een Quad tegen met in de achterbak 3 Border Collies en deze wilden duidelijk aan de slag. Schapen in overvloed, dus werk genoeg. Het bleek dat ze verderop een verkooppunt voor verse eieren had en een doosje met 6 stuks kostte £ 3.50. Weer iets verderop lagen er drie mooie varkens in de modderige kant, achter de

afrastering van het weer te genieten. Ze waren dus echt "zo lui als een varken". Halverwege de route was er een Tea Garden, waar je echt van alles kon eten en drinken. Degene die het voor 4 weken runden, waren een leuk Zwitsers stel. Het waren backpackers - zojuist afgestudeerd - en over 2 weken zat het er hier alweer op, dus ze zochten nu iets in Kenia. Na de Cappuccino en heerlijke eigen gemaakte cake (1 × Lemon en 1 x Apple /Cranberry) vervolgden we onze tocht, want er was verderop ook nog een ruïne van een oud kasteel Gylen Castle te bewonderen. Het pad dat we gingen werd echter steeds slechter en gladder. Grote keien en modderpoelen plus een grasstrook in het midden, waar je heerlijk op onderuit kon gaan. Na een halfuur besloten om rechtsomkeert te maken. Toen we weer langs de Tea Garden kwamen bleek er in de berm op een grote platte steen, een peil in een andere richting naar het kasteel te staan, dus we zaten eerst verkeerd. Dit juiste pad was met de fiets echter helemaal niet begaanbaar, dus de fietsen op slot gezet bij de Tea Garden en het pad naar het kasteel lopend gevolgd. Het was het allemaal waard en na het veer naar het vaste land weer te hebben genomen, zijn we eerst naar de camping gereden om droge kleding en schoenen aan te doen. Alle natte spullen buiten in de regen aan de droogmolen (handig ding, zeg en die bij de camper behoord) opgehangen. Om de dag goed af te sluiten zijn we met de regenkleding aan, weer naar Oban gefietst. Waarom? Wel dat lees je hierna. Oban Distillery maakt sinds 1794 Whisky's en nadat we er gisteren al een kijkje hadden genomen, moest het vandaag maar gaan gebeuren. Dus eerst geproefd, want er waren verschillende opties, en uiteindelijk de Oban Little Bay 70cl, single malt Scotch Whisky gekocht. We hadden op voorhand al een tafel gereserveerd bij EE-USK en werden om 17.45 u verwacht. Het restaurant is een aanrader als je van "Sea Food" houdt, dus Cocky voor de Mussels en ik voor de Lemon Sole gegaan met beiden een glas Chardonnay. Je kunt hier echter ook vleesgerechten eten en niet te vergeten: de toetjes. Mijn "All Time" of misschien wel "Old Time" favourite is: Sticky Toffee Pudding. Toen ik met MY Power Products een 4-jarig partnerschap met Power Torque Engineering Ltd had, gingen we rond Kerst met John Plumb en de Bow Tie Club namelijk altijd Christmas Puddings eten. Voor de statistiek: 21 km gefietst en 8 km gelopen. Het verslag nog even geschreven, maar de luiken worden nu (21.55 u) behoorlijk zwaar, dus: Welterusten en morgen op tijd weer op.

De volgende dag begon net als gisteren, dus ja een hele natte start en dat beloofde nog wel even zo te blijven. De regenkleding aan en de e-bikes met volle accu's, gingen we verderop kijken. Als je namelijk de camping afgaat loopt de asfaltweg nog door en we waren dus benieuwd waar Gallanach Road ons nog naartoe zou leiden. Na een halfuurtje fietsen kwamen we bij een hoog hekwerk met daarachter een bijzonder huisje. Er stonden geen borden met verboden toegang, maar er werd wel op een bord gezegd dat er CCTV-bewaking was. Rechts van het hek was wel een houtenpoortje en deze zat op een grendel maar was niet op slot. Dus .....! Je raad het al en wij er toch naar binnen (onder enig protest van Cocky), want ik was zo benieuwd wat er nog meer te zien zou zijn. Dus doorgefietst tot het volgende hek, waar wel een bord "PRIVATE" op hing. We kregen een beetje een Downton Abbey gevoel, bij het landhuis waar we op uitkeken. Daar we niet meer verder konden zijn we weer terug gefietst en via een andere route naar Oban gereden om nog wat boodschappen te doen. Bij de backery nog een Cappuccino en Latte genuttigd met een punt "Victoria Cake" erbij. Daarna terug naar de camping en vanaf 16.00 u werd het droog. Toen konden we alle natte spullen op de

droogmolen buiten hangen. Hetzelfde voor alle (berg)schoenen. Er was nog één ding waar we nog steeds niet aan waren toegekomen en voor vertrek nog wel wilden zien. Aan de achterzijde van de camping liep namelijk een pad de berg op en onze nieuwsgierigheid was dag 1 al gewekt, want: waar liep dit pad naartoe en wat was er te zien. Daar het nu droog was en we de Steps (stappen) op de teller nog niet gehaald hadden, gingen we met 1 rugzak en de inmiddels droge regenkleding de berg op. De wandelstokken mee en wat zijn we daar toch blij mee, want je loopt zowel omhoog als omlaag veel stabieler (dat heb je met oudjes). We kwamen onderweg een kudde Schotse hooglanders (koeien) tegen, die daar liepen te grazen. Wat zijn het toch imposante dieren om te zien met hun lange ruwe haren en brede horens. Doordat het pad maar omhoog bleef lopen, werden de vergezichten steeds indrukwekkender. De video's en foto's geven daar een mooi beeld van. Eenmaal weer op de terugweg kwam er een auto naar boven en dit bleek de beheerder van de koeien en ook de camping te zijn. Hij stapte uit en begon met een zak met voer te schudden. Dit geluid bleek voor de Hooglanders het signaal "etenstijd" te zijn, maar ze kwamen aanvankelijk nog niet vlot van de berg af. Toen ze dit wel deden en wij zelf inmiddels al beneden waren, kwamen ze aanstormen en doken in de voederbak met brokken. Die kudde wil je niet tegenkomen als ze een paar dagen niets extra's gekregen hebben, want dan kunnen ze wel weerbarstig zijn volgens de beheerder. Wel lieve kijkbuiskinderen het is voor vandaag weer genoeg geweest, dus oogjes dicht en snaveltjes toe. Dat doen wij nu ook en het begint zojuist weer hard te regenen. Alles is in gereedheid voor de reisdag van morgen en we zien morgenochtend wel hoe we met de camper van het natte grasveld af gaan komen. Gisteren voor alle zekerheid nog de volgende campings gereserveerd: Lomond Woods Holiday Park en Bellingham Camping Northumberland (beiden voor 2 nachten). Statistiek: 15,1 km 🚲 en 6,1 km 🚶 🚶

7) Loch Lomond & the Trossachs National Park wo. 16 sep - vr. 18 sep 2 nachten
Verplaatsing 239km 3h 8m

Toch nog even terugkomend op gisteren, want ik bedacht me vanmorgen nog het volgende: Toen we van "Downton Abbey" terugfietsten kwamen we nog een echtpaar tegen, met een wel hele oude Spaniël. Ja en dan stop je even om een praatje te maken. Het bleek dat ze dit oude heertje 4,5 jaar geleden uit het asiel hadden gehaald. Hij bleek niet een fijn leven te hebben gehad, maar was inmiddels wel 15. Als de baas stopt om een praatje te maken, dan weet hij inmiddels wel dat dit even kan duren. Dus hij was - met zijn heerlijke warme jas aan - op straat gaan liggen en sliep meteen. De Schot hoorde dat we Nederlanders waren en toen werd hij helemaal blij. Hij was namelijk beroepsmilitair geweest en was o.a. in Duitsland gelegerd. Hij vroeg waar we vandaan kwamen en toen hij hoorde dat we uit Zutphen en dus vlak bij Arnhem en Nijmegen vandaan kwamen, werd zijn gezicht nog blijer, want daar was hij regelmatig geweest. De nodige verhalen uitgewisseld en ook over mijn tijd als dienstplichtige bij de KLu in Nordhorn & Rheine. Toen we afscheid van het echtpaar namen kregen Cocky en ik een ferme hand van hem. Vanmorgen is het goed gelukt met de camper op het verharde pad te krijgen. Gelukkig dus niet verzakt of vastgezeten in het grasveld, want ik had eerder al een paar kunststof rijplaten gevonden en dat hielp. De reis naar de volgende camping in Balloch verliep vlot, al was de A82 die langs de oevers van Loch Lomond loopt, op sommige gedeeltes wel heel bochtig en krap. Onderweg weer mooie landschappen gezien

toen we langs en door Loch Lomond and the Trossachs National Park reden. Rond 13.00 u konden we inchecken en Lomond Woods Holiday Park zag er zeer verzorgd uit. Hetzelfde gold voor het sanitair en de Full Service Pitch die we zelf konden uitzoeken en het werd nummer 82. Bij de ingang van het park was een Schot bezig met het bouwen van een grote natuurstenen vierkant "kunstwerk". Toen ik hem complimenteerde voor zijn vakmanschap begon hij in het Nederlands terug te praten! Hoe kan dat dan? Het bleek dat hij samen met zijn vrouw 1 jaar in Nederland (Apeldoorn) had gewoond. Zij was dierenverzorgster in de Apenheul geweest en hij werkte daar bij de Technische Dienst. Toen hij vroeg waar wij vandaan kwamen en we Zutphen zeiden, was zijn reactie: de mooiste stad in Nederland, want hier waren ze in hun vrije tijd namelijk heel veel geweest. 's Avonds spraken we hem (Gordon) nogmaals, toen hij samen met zijn oudste dochter natuurstenen voor de volgende dag aan het uitladen was. Dus weer een praatje gemaakt en aan zijn dochter gevraagd of ze ook in Apeldoorn had gewoond. Gordon zijn reactie was: nee dat niet, maar ze is er wel verwekt. Zijn dochter moest hartelijk lachen en ze toonde achter in haar nek de volgende getatoeëerde tekst: "Made in Holland". Ze was er duidelijk trots op en is later zelf wel in Nederland naar de TT-Assen geweest. Rijdt momenteel zelf geen motor maar is gek van Japanse motoren en hoge snelheid. Voor het avondeten nog even de omgeving verkend en zodoende de stappen ook weer gehaald. En vandaag voor het eerst getankt en de diesel kost hier £ 1.92 per liter. Het verbruik even kunnen berekenen en dit kwam uit op 1 : 11,5 wat me niet tegenviel. Cocky had het fietsplan voor morgen al klaar en is nu nog een Murdoku aan het oplossen. Ik ga nu ook stoppen en nog even een kruiswoordpuzzel oplossen. Tot morgen.

Vandaag hadden we het plan opgevat om vanaf de camping naar Tarbet te fietsen en langs dezelfde route weer terug. Dus regenkleding aan, want het goot pijpenstelen en de eerste tussenstop zou in Luss zijn. Vóór we daar aankwamen zei Cocky dat mijn achterband wel erg zacht leek. Gestopt en ja hoor, dus gewoon wat lucht erbij en gaan met die banaan. Toen ik de band echter aan het oppompen was en het wiel in een plas water stond, zag ik ineens luchtbelletjes naar boven komen. Oh nee, een lekke band maar gelukkig had ik plak spullen mee. Ik was echter niet van plan om dit in de stromende regen te gaan doen. Doorgereden tot Luss en daar wat rond gekeken, want dit was best een leuk plaatsje, waar verschillende rondvaarten vertrokken en er liepen heel wat Japanse toeristen rond. Er was ook een strandje en daarop stond een beachclub met daarbij een sauna. Een clubje vrouwen kwam uit de sauna en zij liepen zo het steenkoude water van Loch Lomond in. Bij een atelier met allerlei lokaal gemaakte producten en souvenirs nog een cappuccino gedronken. Het werd echter niet droger, dus besloten om rechtsomkeert te maken. Band weer opgepompt en rijden maar. Dit onderweg nog 2 x herhaald en toen waren we weer terug op de camping. Na een Cup-a-Soup plus een cracker waren we weer klaar om met de rugzakken op naar Balloch te lopen voor wat boodschappen bij Morrisons. Toen we via het park onderweg waren naar het winkelcentrum, viel ons oog op het Loch Lomond Bird of Prey Centre. Hier bleken ze een groot aantal roofvogels (35 +) op te vangen. Ze gaven ook een vliegshow met ze, maar die was al geweest. Daar we morgen weer verder reisden, toch maar besloten om een kijkje te nemen. Wel je kijkt je ogen uit, zoveel verschillende vogels als ze in hun bezit hebben en ze zien er mooi en goed verzorgd uit. Er zitten vele soorten uilen, adelaars, haviken, valken en gieren. Een aanrader om er een kijkje te nemen. Er is ook een Oceaan Aquarium maar daar zijn we niet meer aan

toe gekomen. Het werd niet meer droog, dus voordat het donker werd, de fietsen nog op de fietsendrager geladen (met één lekke band). Morgen gaan we namelijk weer verder naar onze voorlaatste stop in Bellingham Northumberland. Ik ga nu nog even puzzelen en morgen weer een nieuwe dag. www.llbopc.co.uk Statistiek: 28,5 km 🚲 en 11,5 km 🚶 🚶 Het weer: 🌧 🌬 ☂️ 💧 Temperatuur: 10 ~12°C

8) Bellingham Northumberland vr. 18 sep - zo. 20 sep 2 nachten Verplaatsing 171km 2h 10m

Uitstekend geslapen en redelijk op tijd vertrokken naar onze volgende bestemming: Bellingham Northumberland. De band van de fiets overigens nog niet geplakt, want het regende nog steeds. Toen we de camping afreden was Gordon (de steenhouwer) samen met zijn dochter alweer aan het werk. Er was op de één of andere manier een band ontstaan, dus we hebben van beiden -met een knuffel - innig afscheid genomen. De navigatie met Google Maps werkt super en dan is het zeker ontspannen reizen. En de automatische bak is echt een uitkomst, waardoor je relaxed alle aandacht bij het verkeer kan houden. Want het regende stevig en ondanks de harde wind was de wegligging super. Rond de middag bij een zgn. "Services" gestopt om een Cappuccino en Latte met iets erbij te doen. Toen we de camper hadden geparkeerd en net weg zouden lopen naar de "Starbucks", kreeg Cocky contact met een nogal gestreste Engelsman, die met zijn hondje een beetje radeloos rondliep. Het bleek namelijk dat hij op de snelweg met ca. 100 km/uur - na een hele grote klap - zijn complete panoramische dak boven de stuurcabine zag verdwijnen. Ja en wat nu, want er hingen dreigende wolken aan de lucht die veel nattigheid voorspelden. Hij wist het ook niet meer, maar dat gapende gat moest wel op de een of andere manier dicht. Hij had wel een stuk plastic zeil bij zich, maar hoe bevestig je dat dan? Ik had een hele rol ducttape van thuis meegenomen en zei hem dat daarmee hele races waren gewonnen. Dus waarom zou dit hier ook niet zo werken om daarmee alles bij elkaar te houden. Hij zag dit plan helemaal zitten, maar hoe kwam hij nu op het dak van de camper om alles eerst te ontvetten en dan alles af te plakken. Wij hadden ook nog een IKEA trapje bij ons, dus hem daar ook mee geholpen om zo vanaf dit trapje op zijn fietsendrager te klimmen en dan op het dak. Hem de ontvetter nog aangegeven en zijn sleutelbos van de straat opgeraapt, zodat hij die straks niet ook nog eens kwijt zou raken. Afscheid van hem genomen (hij kon weer lachen) en we gingen met een voldaan gevoel onze reis vervolgen (met ons IKEA trapje). Het laatste deel van de reis was binnendoor. Eerst een lange redelijk rechte, maar smalle B-weg, die in een golvende beweging door het landschap liep. Het leek wel een kermisattractie want je maag ging als aan een stuk elastiek op en neer. Toen dit gedeelte erop zat kregen we de variant van veel stijgen en dalen op een slingerende weg met hier en daar best onoverzichtelijke bochten. Een local met een Ford Ranger reed achter mij en dacht er eerst voorbij te gaan. Maar hij kwam er al snel achter dat ik ook best door kon rijden, dus zijn poging maar gestaakt. Eenmaal op de camping konden we terugkijken op een mooi dag met weer totaal verschillende landschappen, als we eerder hadden gezien. Het regende nog steeds dus fietsband plakken werd het nog niet. De informatie die we op de camping ontvingen, bood wel wat mogelijkheden om het e.e.a. te voet te gaan verkennen. Het was een halfuurtje lopen naar het centrum van Bellingham en daar bij First & Last Brewery Northumberland een kijkje genomen. Ook wat leuke Pale Ale

varianten meegenomen om in het houten kratje mee naar Zweden te nemen. Dat was het weer voor vandaag, dus ik ga stoppen. Statistiek: 6,8 km 🚶 🚶 en 🚙 240 km 3,5 u en het weer 🌧️💧🌬️

De volgende dag was het stormachtig, maar wel droog! En de vooruitzichten waren, dat het zo zou blijven. Het plan was om 's morgens te gaan fietsen en 's middags te gaan wandelen naar de Hareshaw Linn waterval. Bij de receptie van de camping hadden ze verschillende fietsroutes beschikbaar en we gingen voor route 1 van 17 mijl. Uiteraard eerst de fietsband geplakt en toen op weg gegaan. Nou ik kan je wel zeggen dat deze fietsrit met alle steile heuvels en diepe afdalingen, zeker geen makkie was. Met windkracht 8 en heftige rukwinden vroegen we ons toch wel af of dit nu wel zo slim was. Besloten om de route niet af te maken en rechtsomkeert naar Bellingham te gaan. Onderweg nog een praatje gemaakt met de eigenaar van The Buteland Stop/ Off Grid Shepers Hut. De terugweg was merendeels een afdaling, waarbij ik makkelijk 45+ km/uur haalde, maar met de heftige zijdelingse windvlagen ben ik daar maar snel mee gestopt. In Bellingham aangekomen was het inmiddels 13.00 u, dus bij het Black Bull Hotel gestopt voor een stevige lunch met daarbij een Guinness en een Fanta voor Cocky. Als voorgerecht deelden we samen een heerlijke paddenstoelen ragout met knoflook en brood. Het hoofdgerecht werd een gebraden kippetje voor Cocky en ik de Black Bull hamburger. Toen we dit allemaal op hadden konden we geen boe of bah meer zeggen, dus weer geen Sticky Toffee Pudding als nagerecht. Eenmaal op de camping, de rugzakken met regenkleding ingepakt en op weg gegaan naar de Hareshaw Lynn waterval. Uiteraard de wandelstokken mee, want het was een geaccidenteerd terrein. Het was een mooie tocht en de waterval was zeker de moeite waard. Toen we vanaf de waterval terug naar beneden liepen zagen we halverwege een wat vreemde lange dode boomstam liggen. Het bleek de zgn. "Penny Tree" te zijn en het was denken we ontstaan, doordat iemand ooit een Penny muntstuk in de bast van de boom had geslagen. Inmiddels was dit dus vele malen door passanten herhaald, die dan mogelijk een wens deden. Daar doen we zeker aan mee, dus een fifty pence muntstuk opgezocht, maar hoe sla die nu in de boom? Het zou met een flinke steen wel lukken dus deze opgegraven en toen hadden we dus onze "hamer". Eenmaal terug op de camping, waren de voeten toch wel zwaar en redelijk versleten. Morgen gaan we naar onze laatste stop in Whitby en we willen dus vroeg op. De oogjes gaan dus vanavond vroeg dicht. Nu even tandjes poetsen en dan onder de wol. Statistiek: 19 km 🚲 en 14 km 🚶 Westenwind kracht 5 tot 8 met harde windvlagen.

9) Whitby zo. 20 sep - di. 22 sep 2 nachten Verplaatsing 120km 1h 30m

Het was de afgelopen nacht heel helder aan de lucht en volgens Cocky betekende dit, dat het vannacht best koud kon gaan worden. Nou ze had helemaal gelijk, want mijn neus was af en toe haast bevroren 😉. Om 09.30 u reden we van de camping af richting onze eindbestemming Whitby. Volgens Google Maps was de reistijd 2,5 uur en we zouden via de A1 en A19 rijden. Kort na ons vertrek passeerden we 2 fietsers en we dachten, nee we wisten, dat het een taai stuk voor ze zou worden. Kort daarna gaf de routeplanster van Google aan dat we rechtsaf moesten en volgens de planning was de aanrijtijd nog 2 uur en 14 min. Achteraf gezien had ik nog 100 meter door moeten rijden en dan hadden we wel de juiste route

gevolgd, maar ja. Hier bleek maar weer hoe snel de navigatie hierop inspeelde en me niet terugstuurde, maar gelijk de route aanpaste. Dit was echter een traject van allemaal kruip- en sluipdoor weggetjes en nog smaller dan smalst. Je moest steeds ver genoeg vooruitkijken om te zien of er een tegenligger aankwam, want elkaar passeren kon namelijk alléén bij de uitwijkhavens. En het wegdek werd steeds slechter, dus Cocky zei op enig moment: zitten we wel goed, want dit hou ik niet 2 uur vol. Na ca. 25 ~ 30 minuten kwamen we bij een T-splitsing en toen we daar rechtsaf moesten, was de weg weer normaal qua breedte en de kwaliteit van het wegdek was ook goed. Even verderop gingen we de 2 fietsers, die we al eerder gepasseerd waren, alweer voorbij. De aanrijtijd was nu 2 uur en 16 minuten? Het bewijs lag daar, we (IK) waren dus de fout ingegaan. Eenmaal op de A1 en later A19 had ik op enig moment een klein conflictje met een vrachtwagenchauffeur. Want bij een rotonde wilde deze mij er niet tussen laten en dacht mij klem te rijden. Nou was hij wel groot, maar ik niet bang, dus het is allemaal goed gekomen (op enig getoeter van hem na dan). Om 12.30 u reden we Broadings Farm Campsite in Whitby North Yorkshire op. Het zag er schitterend uit en we hadden al snel een mooie plek gevonden. De fietsen afgeladen en bij de receptie hadden ze ons al een mooie fietsroute langs de kust aanbevolen. De accu's waren vol dus we gingen het erop wagen. We gingen een gedeelte van The Cinder Track fietsen en deze loopt vanaf Whitby naar Scarborough. Het is het tracé van de vroegere spoorlijn en is 35 km lang. Er zijn geen grote hoogte verschillen te overbruggen en je hebt een schitterend uitzicht over de zee en de steile rotsachtige kustlijn. Wij zijn tot Robin Hoods Bay gefietst en hebben daar nog iets gedronken bij het Victoria Hotel/ The Loxley en zijn toen weer naar Whitby teruggekeerd. Het centrum in gefietst en nog wat boodschappen gehaald bij een soort van buurt supermarkt. Door het centrum fietsend en bij de haven, was het totaal anders als we ons in eerste instantie hadden voorgesteld, dus morgen maar eens verder kijken. Op de "Cinder Track" kom je ook over een hele imposante boogbrug. Cocky had eerder al gelezen dat je hier ook vanaf kon Bungeejumpen!!!!!! Nou ik dus niet, nee nooit van mijn leven NIET!!! Verder kun je ook Whitby Abbey zien liggen en wat een indrukwekkend bouwwerk is dat, zeg! Wel het is alweer laat geworden en morgen gaan we Bev en Andrew na een hele lange tijd, weer terugzien. De rest volgt morgen lieve kijkbuis "kinderen". Statistiek: 6 km 🚶 🚶 en 31 km 🚲 Weer: zonnig en onbewolkt 20 ~ 22°C en stevige tot harde wind.

Het was een frisse nacht, maar we hebben heerlijk geslapen. Na de koffie gingen we op de fiets naar het centrum van Whitby met het idee om De Abbey te gaan bekijken. Maar er was rond de haven en de beide pieren die de haven beschermen, al zoveel te zien dat we het programma hebben aangepast. Nog wel even het oudere deel van het centrum doorgelopen met een grote diversiteit aan allerlei klein winkeltjes. Vanuit dit gedeelte loop je - via een trap met 199 treden - namelijk naar boven om zo bij de Abbey uit te komen. Dit gaan we echter later in de middag pas doen. Rond de middag ontmoeten we namelijk Bev en Andrew Varney, die in Whitby wonen. Ik ken Andrew vanuit de tijd dat hij directeur bij Power Torque Engineering (een familiebedrijf) in Coventry was. Power Torque en MY Power Products hadden namelijk gedurende 4 jaar een Joint Venture en ik was medeaandeelhouder in MYPP. Het was dan ook fijn om elkaar na zoveel jaren weer te zien. We hebben bij Sneaton Castle met z'n vieren heerlijk geluncht en elkaar bijgepraat. Daarna zijn we richting Whitby Abbey gegaan en de foto's en video's spreken voor zich, want wat was dit een imposant bouwwerk.

Het uitzicht van daaruit over de stad en de kustlijn was echt adembenemend. Wat we wel merkten is dat de vermoeidheid, na alle opgedane indrukken, toe begon te slaan en we zijn weer zoetjes aan richting de campsite gegaan. Hierbij toch nog wat wetenswaardigheden van de stad en de omgeving, want ik ga zo namelijk stoppen. Het is wel in het Engels en alle credits zijn dan ook voor Andrew.

Whitby - that's a lot to do and see and also in the surrounding area.

1-Whitby Abbey is where Easter was decided upon and has a history that goes way back.

2-Whitby brewery right next to the Abbey with a great view of the Abbey and great beers, pizza and live music at weekends.

3-St Mary's church next to the brewery worth a look round

4-the Youth Hostel Cafe next to the Abbey, if the weather is nice a fabulous garden for a drink or food.

5-fish and chips, it's not an exaggeration that Whitby has the best in the world, Royal Fisheries, Fish Box, Quayside and Trenchers are the best of the best.

6-Dracula, Bram Stoker wrote the novel while staying in Whitby. There's a lot of gothic themed things and a ghost walk.

7-James Cook was a local guy and sailed from Whitby to discover Australia and New Zealand. There's a museum as usual!

8-a boat trip out of the harbour gives a different perspective and you can take dogs.

9-there's a heritage railway runs out the station, and I think they've got a steam engine week

10-35+ pubs! Abbey Wharf, The Waiting Room, The Fat Badger, The Elsinore, The Little Angel (not to be confused with the Angel) some of the best

11-Skinner street an off the track shopping street with independent shops including the legendary Bothams leading to West Cliff with fabulous views and a coffee shop called Clara's

12-Church st, Henrietta st, Sandgate, Market square about as Whitby as it gets.

13-then there's the villages on the moors Goathland, Grosmont, Ruswarp, Robin Hoods Bay which all have something to offer

Thanks Andrew and I owe you and Bev a lunch in Zutphen.

Morgen gaan we vanuit Newcastle weer richting IJmuiden en dan zit het er weer op. De statistiek: 10,5 km 🚶 🚶 en 15 km 🚲Het weer: de dag begon bewolkt en er was weinig wind. Gaandeweg werd het steeds zonniger en rond de middag was het onbewolkt en met de volle zon en geen wind, werd het tussen de 22 ~ 25°C.

10) Newcastle upon Tyne – IJmuiden - Zutphen di. 22 sep Verplaatsing 147 km 1h 45m

We gaan met een zeer tevreden gevoel weer naar huis. Het opbreken op de camping ging vlot, want we zijn samen één geoliede machine. Cocky had alles weer tiptop voorbereid voor de overnachting op de boot. De 2 nieuwe rugzakken had ze ingepakt en ik weet heel zeker dat het ons dan aan niets ontbreekt. Iets te eten (zuurdesembrood en crackers), iets te drinken, plus het nodige beleg (gekookt eitje, brie, kaas en jam). Een knabbelnootje en chips plus een zgn. afzakkertje. We hebben de Tyne Tunnel (toll) kunnen ontwijken en waren vroeg op de terminal. Het liep allemaal vlot en voordat we aan boord gingen, heeft de douane nog wel in en rondom de camper gekeken, maar het was allemaal in orde. De douanier was nog wel verbaasd hoeveel ruimte de camper bood en daar konden we ons volledig in vinden. Toen we in onze hut kwamen heb ik eerst even op de stappenteller gekeken, want zoveel hadden we nog niet gelopen. Het waren nog maar 908 stappen oftewel 0,7 km en dat is wel weinig. Dat wordt nog een hele klus om de resterende 5.092 stappen, er op de boot nog bij te krijgen, maar we gaan ervoor. 😜😉🚶🚶 Wat is alles toch anders als je heerlijk in het zonnetje en zonder wind, buiten over de verschillende dekken kunt lopen. Mooie foto's kunt maken en op het hoogste achterdek was de bar buiten open. Het was dan ook één en al gezellig met zelfs "life music". De kapitein vertelde via de speakers dat de overtocht vlot ging verlopen en we morgenochtend om 09.15 u in IJmuiden zullen aanleggen. Het verslag van deze dag heb ik dus al vroeg af en straks nog een Cappuccino en Latte drinken in de bar en dan lekker naar de hut. Tot morgen in IJmuiden! Nog even over de stappenteller: we hebben het minimaal aantal stappen (6.000) aan boord van de Princess Seaways niet gehaald, want de teller bleef steken op 2.675. Onze binnenhut nr. 2.201 was op dek 2 en de camper stond op dek 4, dus we moesten goed onthouden dat we via deur 43 op het juiste autodek uitkwamen. Het was een zeer rustige zee en de overtocht verliep volgens plan. Op dek 2 was het allesbehalve rustig! Er waren - zoals later bleek - heel veel (Tsjechische) scholieren aan boord, die hier hun hutten hadden. Eén groepje (brugpiepers) ging stampend en rennend door de gangen en bonkten op deuren van hutten. We hebben het eerst even aangekeken, doch het ging echter van kwaad naar erger(nis). De bewuste kids met behulp van wat oudere leerlingen die Tsjechisch spraken, de brugpiepers op hun gedrag aangesproken en ja het hielp, dus de leiding van de school of desnoods de kapitein erover aanspreken, was niet nodig. Een hut onder in het schip boeken we de volgende keer niet meer, want: het is daar krapper en minder geventileerd (dus warm) en als je steeds 6 tot 8 dekken hoger moet zijn, ben je het trappen op- en aflopen al snel zat. De Princess lag uiteindelijk om 09.45 u in IJmuiden aan de boeien. Het duurde nog wel even voor we echt aan de wal stonden. Op dek 2 stonden we - net zoals op de heenreis - met de camper helemaal vooraan - op een beweegbaar gedeelte van het dek. Zie het als een laadklep die aan 1 kant naar beneden waardoor je dus op een schuin aflopend dek staat, voordat je eraf rijdt. Deze laadklep kan echter pas zakken als het dek eronder helemaal leeg is. We reden direct naar Zutphen en waren om 12.30 u weer thuis. Even een boterham met een kop cappuccino genomen. Toen de camper leeg gemaakt en dat was om 15.00 u klaar. Ondertussen had ik de zorgboerderij even gebeld en we konden de camper daar gaan schoonmaken. Verder alles nog even extra gecontroleerd (vuilwatertank geleegd en chemisch toiletcassette geleegd en schoongespoeld) en dit was om 16.30 u allemaal klaar. Donderdagochtend moest hij vóór 10.00 u worden ingeleverd met een volle dieseltank en dat is allemaal gelukt.

Dank aan Thea en Janno van Oortgiese Camperverhuur uit Baak, want de Dethleffs camper was super en jullie hebben een geweldig team dat de klant helemaal ontzorgd.

"CUSTOMER FOR LIFE" is wat ons betreft jullie motto, want dit is wat jullie voor ons uitstralen.

Wij komen in 2027 dan ook zeker weer bij jullie terug.

Statistiek: 7 km 🚶 🚶 Totaal aantal gereden km's met de camper 1.528 km, waarvan 294 km in Nederland. Het brandstofverbruik viel ons zeker niet tegen, want ik kwam uit op: 1 op 12 en de diesel was in GB zelfs goedkoper. De e-bikes hebben achter op de fietsendrager overigens ook nog 1.510 km (mee)gereden 🚲 😜 🤪 😉

We hebben voor het eerst een uitgebreid reisverslag met foto’s in de App van Polar Steps gemaakt. Dit was een mooie ervaring en hetzelfde geldt voor het gedrukte reisalbum.

Veel leesplezier

Cocky en Hans Herweijer, Zutphen